

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.962 van 19 juni 2013
in de zaak A. 204.829/XIV-34.221**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Vancraeynest
 kantoor houdend te 5530 Yvoir
 Avenue de Fidevoye 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 mei 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 78.818 van 5 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8654 van 19 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 18 december 2009 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 20 december 2011 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 januari 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 april 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/65 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op. Zij lichten dit in de memorie van wederantwoord als volgt toe:

“Dat het artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 evenals het artikel 149 van de Grondwet aan de Raad opleggen gemotiveerde arresten te vellen.

Overwegende dat de Raad van mening is dat, los van de kwestie van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekers, die hij besloten heeft niet te onderzoeken, het artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 toegepast moet worden en dat nagegaan dient te worden of de Kosovaarse overheden hen een doeltreffende bescherming konden vergunnen.

Dat hij zo tot een individueel onderzoek van het voormeld artikel 48/5 overgaat, zonder met de artikelen 48/3 en 57/7 bis van de wet van 15 december 1980 rekening te houden.

Dat de wetgever bij het opstellen van de wet van 15 december 1980 nochtans geenszins de bedoeling heeft gehad een wettelijke beschikking ten opzichte van een andere te laten predomineren.

Dat de asielinstanties die met een asielaanvraag geconfronteerd zijn duidelijk gelijktijdig de totaliteit van de bepalingen van het hoofdstuk 2 van de titel 2 van de wet van 15 december 1980 (met als titel : "Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen") moeten toepassen, en niet één bepaling met uitsluiting van de anderen mogen kiezen.

Dat het voormeld artikel 48/5 daarbij stelt dat een vervolging of een ernstige schade veroorzaakt kunnen worden door "niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

Dat de Raad van mening is dat de verzoekers hieromtrent geen enkel bewijs aanvoeren om de ondoeltreffendheid van de Kosovaarse overheden aan te tonen en hun uitleg te staven.

Dat de verzoekers inderdaad vermeld hadden dat zij represailles vanwege de verdrukken vreesden indien zij klacht indienden, en dat zij in ieder geval geen vertrouwen in de overheden hadden.

Dat de broer van de verzoeker, die door de Belgische asielinstanties als vluchteling erkend werd, op het punt stond vermoord te worden en dat het onderzoek tot op heden geen enkel bevredigend resultaat heeft opgeleverd, hetgeen ter kennis van de Raad gebracht werd.

Dat het uitvoerige verklaringen van de verzoekers betreft die uit hun ondervindingen en hun persoonlijke ervaring gehaald werden, hetgeen, noch de tegenpartij, noch de Raad in acht genomen hebben om na te gaan of zij de gelegenheid hadden om de bescherming van de nationale overheden te bekomen.

Dat dergelijke elementen voor het onderzoek van dit dossier in aanmerking gekomen zouden zijn indien de Raad de terzake toepasbare wettelijke bepalingen behoorlijk toegepast had.

Dat het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 inderdaad naar het artikel 1 van het Verdrag van Geneve verwijst, dat stelt dat het vluchtelingenstatuut erkend moet worden aan de persoon "die ten gevolge van

gebeurtenissen die voor de eerste januari 1951 plaatsgevonden hebben, en die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren".

Dat de Raad zich niet kon beperken tot de toepassing van het artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980, maar eveneens naar het Verdrag van Geneve moest verwijzen, dat de asielinstanties ertoe verplicht met de persoonlijke toestand en de ervaring van de kandidaat-vluchteling rekening te houden.

Dat het debat hieromtrent, en in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij in haar memorie van antwoord beweert, de vraag niet betreft of de nationale overheden al dan niet een resultaatverplichting hebben, maar wel het belang de gevoelens en de indrukken van de verzoekers in acht te nemen.

Dat zo niet alleen de doeltreffendheid van de Kosovaarse overheden nagegaan moest worden, maar dat ook onderzocht moest worden of de verzoekers wegens hun situatie, hun geschiedenis en hun verleden, hun tussenkomst konden vragen.

Dat dit in ieder geval de draagwijdte van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 is, die de Raad volkomen miskend heeft.

Dat de Raad in dit opzicht zich betreffende de bedoelingen van de verzoeker vergist wanneer hij het dossier van zijn broer aangehaald heeft.

Dat de Raad inderdaad aanduidt dat elke asielaanvraag op persoonlijke wijze onderzocht moet worden, hetgeen de verzoeker zeker weet.

Dat de verzoeker heel zeker weet dat men hem het vluchtelingenstatuut van ambtswege niet mag toekennen alléén omdat dat dit statuut aan zijn broer toegekend werd, en dat zijn asielaanvraag op afzonderlijke wijze onderzocht moet worden.

Dat hij echter de aandacht van de tegenpartij en van de Raad gevestigd heeft op het feit dat zijn broer het slachtoffer van een poging tot moord is geweest en dat de overheden de schuldigen nog steeds niet teruggevonden hebben, bedoelend dat deze duidelijk alle middelen niet in werking gesteld hebben om dit dossier op doeltreffende wijze te behandelen.

Dat al verklaringen van zijn broer als geloofwaardig geacht werden, aangezien zijn asielaanvraag een gunstig gevolg heeft gehad en dat de hoedanigheid van vluchteling hem toegestaan werd.

Dat de door zijn broer beleefde gebeurtenissen, die nauw verbonden zijn met de persoonlijke problemen van de verzoeker, en die als voldoende geloofwaardig geacht werden om hem de bescherming van de Belgische overheden toe te staan, bijgevolg rechtvaardigen dat zij niet wouden, en dus, niet getracht hebben zich tot de Kosovaarse Politie te wenden.

Dat de tegenpartij in haar memorie van antwoord aanduidt dat de verzoekers niet aangetoond hebben dat de redenen van hun asielaanvraag dezelfde waren als degene van de broer van de verzoeker, zodat de erkenning van het vluchtelingenstatuut van deze laatste niet voldoende is om de vrees van de verzoekers als gegrond op te nemen.

Dat de tegenpartij nogmaals de zaken door elkaar haalt : de verzoekers hebben nooit beweerd volkomen gelijkaardige problemen ondervonden te hebben, maar hebben het feit ingeroepen dat de broer van de verzoeker de bescherming van de overheden niet kan kunnen bekomen, hetgeen de asielinstanties als geloofwaardig beschouwd had.

Dat het dossier van de broer van de verzoeker niet alleen aantoont dat de Kosovaarse overheden niet effectief zijn om hun staatsburgers te beschermen, maar dat het daarenboven de reserve en het gebrek aan vertrouwen aantoont die de verzoekers ervaren.

Dat de Raad echter niet uitlegt om welke reden de problemen die de broer van de verzoeker ondervonden heeft en de ondoeltreffendheid van de Kosovaarse overheden die deze laatste heeft moeten verduren het feit niet kunnen rechtvaardigen dat de verzoekers bij de politie geen stappen ondernomen hebben.

Dat de Raad, door het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekers tot de enige toepassing van het artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 te beperken, met uitsluiting van de andere wettelijke bepalingen die terzake toepasbaar zijn, zoals het artikel 48/3 van dezelfde wet en van het Verdrag van Geneve, de in het middel beoogde beschikkingen geschonden heeft.

Dat het middel gegrond is.”.

Beoordeling

5.1. Naar luid van artikel 48/5, § 1, c), van de Vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2, tweede lid, bepaalt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Opdat een aanvraag onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vluchtelingenwet kan vallen, is het dus vereist dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming als bedoeld in artikel 48/5, § 2, van dezelfde wet tegen vervolging of ernstige schade kunnen of willen bieden. Indien dit niet wordt aangetoond, kan de aanvraag alleen al op grond van dat motief worden afgewezen.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet derhalve niet geschonden door het beroep van de verzoekers te

verwerpen, enkel op grond van de vaststelling dat de verzoekers “in hun verzoekschrift geen argument aan(voeren) dat aantoonst dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming van hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende daartoe niet naar het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, te verwijzen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.2. De verzoekers achten artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 149 van de Grondwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet zou uitleggen waarom de problemen die verzoekers broer heeft ondervonden en de ondoeltreffendheid van de Kosovaarse overheden die deze laatste heeft moeten ondergaan (met name omdat deze overheden nog steeds niet de schuldigen van de aanslag op hem hebben gevonden) niet kunnen rechtvaardigen dat de verzoekers geen stappen bij de politie hebben ondernomen.

In het bestreden arrest beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die kritiek onder meer met de overweging dat “de louter niet-gedocumenteerde en niet-geargumenteerde beweringen dat de Kosovaarse politiemannen vaak niet opgeleid zijn en niet te vertrouwen zijn en dat het zeker is dat deze overheden geen bescherming zouden kunnen bieden, niet volstaan om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen”. Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan waarom het gebrek aan vertrouwen van de verzoekers in de Kosovaarse politie, nu “de aanvallers van Artan nog niet zijn aangehouden”, niet kan worden aangenomen, met name omdat het gaat om een loutere bewering die niet volstaat “om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen”. Op dit punt is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen